

Misiunea pentru aproapele meu

De memorat: Luca 10:27

El a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Sabat după-amiază

Cunoaștem cu toții textul de memorat al acestui studiu. Totuși dragostea noastră pentru Dumnezeu poate deveni superficială dacă spunem că Îl iubim pe Dumnezeu, dar nu ascultăm de El. Credem că Îl iubim pe Dumnezeu însă este această iubire demonstrată în viața noastră de zi cu zi? Iubirea față de Dumnezeu necesită o dedicare completă a inimii, sufletului, corpului și minții – în fiecare zi. Oricine poate spune că Îl iubește pe Dumnezeu, dar chiar a-L iubi necesită efort conștient.

Deși iubirea de Dumnezeu este bună și importantă, El dorește ca noi să îi iubim și pe alții, pentru că iubirea noastră pentru alții reflectă iubirea noastră pentru Dumnezeu, și o reflectă într-un mod intens și real. În 1 Ioan 4:20 ni se spune: „Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu» și urăște pe fratele său este un mincinos, căci cine nu iubește pe fratele său pe care-l vede cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?” Pavel spune și el în Galateni 5:14 că „toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.»”

În săptămâna aceasta vom învăța cum putem aplica această lecție în viața noastră.

Duminică, 12 noiembrie

Întrebarea întrebărilor

Cine suntem? De ce suntem aici? Ce se întâmplă când murim? Care este soarta noastră finală? Acestea sunt, în multe privințe, cele mai importante întrebări pe care și le pot pune ființele muritoare, ființele care știu că sunt muritoare (stridiile și găinile sunt și ele muritoare, dar nu o știu la fel ca noi). În Evanghelia după Luca, cineva vine la Isus cu ceea ce este, de fapt, cea mai importantă întrebare dintre toate câte există.

Întrebarea 1: Citește Luca 10:25. Ce a întrebat învățătorul legii și de ce a întrebat așa ceva?

Luca 10:25

25. Un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și I-a zis: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”

Oricât de serioasă ar fi întrebarea în sine, Biblia declară clar că el a venit să Îl *ispitească* pe Isus. Știm că uneori unii oameni vin cu scepticism și chiar cu necredință, ba s-ar putea chiar să fie neserioși cu întrebările pe care le pun, dar inima lor tot poate fi atinsă. Isus a tratat exact așa situația învățătorului legii, chiar dacă știa că intențiile inițiale ale acestuia nu erau sincere. În orice caz, din punctul de vedere al Domnului, această întrebare era un punct de plecare pentru ca învățătorul legii și publicul să fie îndemnați să își cerceteze inima. Deși cunoștea motivele învățătorului legii, Isus nu avea să îl ignore sau să îl trateze cu lipsă de respect.

La urma urmei, ce întrebare putea fi mai importantă decât aceasta: Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică? Oricare ar fi ritualurile sau practicile noastre religioase, în spatele lor se află această întrebare esențială. Pe de altă parte, ce altceva mai poate conta pentru ființe a căror viață este descrisă ca „un abur, care se arată puțințel și apoi pierе” (Iacov 4:14)? Ce altă opțiune în afară de viața veșnică mai avem, dacă nu doar moartea?

Întrebarea 2: Citește 1 Corinteni 15:30-32. Ce idee care subliniază importanța vieții veșnice prezintă Pavel aici?

1 Corinteni 15:30-32

30. Și de ce suntem noi în primejdie în orice clipă?

31. În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte; atât este de adevărat lucrul acesta, fraților, cât este de adevărat că am de ce să mă laud cu voi în Hristos Isus, Domnul nostru.

32. Dacă, vorbind în felul oamenilor, m-am luptat cu fiarele în Efes, care-mi este folosul? Dacă nu învie morții, atunci „să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri”.

Oricât ar fi fost de îndoielnice motivele lui, învățătorul legii a pus o întrebare capitală, iar Isus, întotdeauna atent să folosească orice oportunitate pentru misiune, a profitat de ea pentru a impresiona sufletele prezente.

De ce oportunități am putea profita și noi dacă suntem atenți pentru a da mărturie, chiar dacă împrejurările nu sunt ideale?

Metoda și răspunsul lui Isus

Învățătorul legii a venit să Îl ispitească pe Isus, dar Isus îi cunoștea intențiile. Într-adevăr, Dumnezeu cunoaște dorurile și dorințele inimii noastre mai bine decât le cunoaștem noi înșine. Iar noi cu siguranță nu cunoaștem inima sau motivele celor care ne pun întrebări, nu-i așa?

Uneori, oamenii din alte religii sau confesiuni creștine ne pun întrebări cu privire la credința noastră. De exemplu, prietenii noștri musulmani ne pun întrebări cu privire la natura divină a lui Isus: „Unde scrie în Biblie că Isus este Dumnezeu?” sau „De ce spunei că există un singur Dumnezeu când aveți trei Persoane în Trinitate?” Deși acestea pot părea întrebări menite să provoace, nevoia de Hristos a oricărei inimi poate fi sinceră și poate reprezenta o dorință profundă sau un gol resimțit de cei care întrebă. Noi nu le cunoaștem inima; și nici nu trebuie să o cunoaștem. Noi nu trebuie decât să lucrăm pentru alții cât de bine putem, indiferent de cele mai profunde motive ale lor.

Întrebarea 3: Citește Matei 26:56; Faptele 17:11; 1 Corinteni 15:3 și 2 Timotei 3:16. Cum ne ajută aceste versete să înțelegem răspunsul dat de Isus învățătorului legii în Luca 10:26?

Matei 26:56

56. Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească cele scrise prin proroci.” Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit.

Faptele 17:11;

11. Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa.

1 Corinteni 15:3

3. V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi;

2 Timotei 3:16.

16. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire,

Luca 10:26

26. Isus i-a zis: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?”

Uneori vrem răspunsuri, dar nu depunem eforturi pentru a le găsi. „Isus a zis: «Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?»” (Luca 10:26). Isus a indicat un aspect foarte important al învățării. În loc să ascultăm numai ce au alții să ne spună, trebuie să citim singuri, cu ochii noștri, Scripturile

(Cuvântul lui Dumnezeu). Răspunsurile se găsesc deja acolo, iar Duhul Sfânt lucrează la inima noastră pentru a ne învăța ce trebuie să știm.

Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său. În el găsim tot adevărul pe care trebuie să îl cunoaștem despre cum să trăim, cum să îi tratăm pe alții și cum „să moșten[im] viața veșnică”. Bineînțeles, pastorii și cei care îi învață pe alții au rolul lor, dar, în cele din urmă, trebuie să mergem la Biblie pentru adevărurile care contează: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmii 119:105). Acest verset nu este doar poezie, este un adevăr sacru care ne trimite la Cuvântul lui Dumnezeu și la importanța acestuia pentru credincios.

Isus, Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, i-a trimis întotdeauna pe oameni la Cuvântul scris. Ce ar trebui să ne spună lucrul acesta despre importanța Bibliei și de ce trebuie să respingem orice argumentare filozofică sau teologică ce ne slăbește încrederea în Biblie?

Marți, 14 noiembrie

Ca să moștenim viața veșnică

Întrebarea 4: Citește Luca 10:27,28. Care a fost răspunsul învățătorului legii la propria întrebare?

Luca 10:27,28

27. El a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

28. „Bine ai răspuns”, i-a zis Isus, „fă așa, și vei avea viața veșnică.”

Învățătorul legii pusese întrebarea și tot el a dat răspunsul: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta [...] și pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10:27).

Care a fost reacția lui Isus? El a spus: „Bine ai răspuns” (Luca 10:28) și apoi l-a provocat pe tânărul învățător al legii să facă ceva în această privință, îndemnându-l: „Fă așa și vei avea viața veșnică” (Luca 10:28).

Majoritatea creștinilor oferă cu ușurință răspunsuri corecte la întrebări despre doctrină și credință. Mai greu le este când vine vorba să facă ceea ce știu că este bine și să urmeze calea în care cred. Mulți oameni, deși știu suficiente lucruri pentru a fi mântuiți, vor fi pierduți pentru că nu au pus în practică ce au știut. Da, atât de serioasă este această problemă. Simpla cunoaștere a faptului că trebuie să îi iubești pe Dumnezeu și pe semenii nu este suficientă. Trebuie să și îi iubești.

Întrebarea 5: Citește Iacov 2:17-22. Cum se leagă aceste versete de ceea ce i-a spus Isus învățătorului legii?

Iacov 2:17-22

17. Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși.
18. Dar va zice cineva: „Tu ai credința, și eu am faptele. Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.”
19. Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!
20. Vrei, dar, să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?
21. Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar?
22. Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită.

Dacă Îl iubim pe Dumnezeu, vom citi Cuvântul Lui, ne vom ruga, Îi vom păzi poruncile și vom asculta de glasul Lui „cu tot sufletul”. Dacă eu spun că Îi iubesc pe alții, dar nu îmi pasă de ceilalți din biserică sau dacă ignor nevoile altora atunci când pot să Îi ajut, ce folos are credința mea? Creștinismul nu este doar un set precis de credințe, este un mod de viață.

„Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele și unul dintre voi le zice: «Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!» fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi?” (Iacov 2:15,16).

Cât de mult îți pasă de binele altora? În ce măsură împlinești cuvintele apostolului Pavel: „Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora” (Filipeni 2:4)? Prin harul lui Dumnezeu, cum poți învăța să îți pese mai mult de alții?

Miercuri, 15 noiembrie

Să-i iubim pe alții ca pe noi înșine

Întrebarea 6: Citește Matei 22:37-40. Prin ce se deosebesc sau se aseamănă cuvintele lui Isus rediate aici față de cele din Luca 10:27,28?

Matei 22:37-40

37. Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.”
38. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.
39. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

40. În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii.”

Luca 10:27-28

27. El a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuți.”

28. „Bine ai răspuns”, i-a zis Isus, „fă așa, și vei avea viața veșnică.”

Conform Matei 22:37-40, Isus a spus clar că manifestarea zilnică a adevăratei credințe depinde de respectarea acestor două porunci. Iar Luca 10:27,28 arată clar că acela care face aceste două lucruri va avea viața veșnică.

„Iubirea este principiul fundamental al guvernării lui Dumnezeu atât în cer, cât și pe pământ și trebuie să constituie temelia caracterului creștin. Numai iubirea îl poate face pe creștin să fie și să rămână statornic. Numai ea îl poate face capabil să reziste în fața încercării și a ispitei” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 49).

Întrebarea 7: Citește Galateni 5:14; Mica 6:6-8 și 1 Ioan 4:20,21.

Cum întăresc aceste versete ce ne-a spus Isus Hristos?

Galateni 5:14

14. Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.”

Mica 6:6-8

6. Cu ce voi întâmpina pe Domnul și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului celui Preaînalt? Îl voi întâmpina oare cu arderi de tot, cu viței de un an?

7. Dar primește Domnul oare mii de berbeci sau zeci de mii de râuri de untdelemn? Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu, pentru păcatul sufletului meu? –

8. Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău?

1 Ioan 4:20-21

20. Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu”, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci, cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?

21. Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu iubește și pe fratele său.

Potrivit apostolului Pavel, „toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți»” (Galateni 5:14). La Pavel, iubirea de Dumnezeu se vede practic numai când este exemplificată prin comportamentul față de cei din jur. Deși tot el a declarat

că „cel neprihănit va trăi prin credință” (Romani 1:17), trăirea prin credință nu este un lucru ascuns, necunoscut sau nevăzut de alții. Pavel, Mica și Ioan arată clar că acțiunile, elementele practice demonstrează realitatea credinței pe care o declarăm.

În 1 Corinteni 13, Pavel a declarat cu tărie că, dacă cineva pretinde că deține o cunoaștere vastă, că face fapte mari, că are o credință mare sau chiar că își sacrifică viața, dar nu are dragoste, atunci respectiva persoană a ajuns ca „o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor” (1 Corinteni 13:1).

Analizează citatul din Ellen G. White de mai sus, în care afirmă că numai prin iubire oamenii pot să rămână neclintiți și să facă față ispitei. Cum demonstrează această idee că porunca de a iubi nu este mântuire prin fapte, ci o exprimare a credinței pe care o avem în Isus?

Joi, 16 noiembrie

Bunul samaritean din zilele noastre

Lăudându-l pe învățătorul legii pentru răspunsul corect, Isus a spus: „Fă așa și vei avea viața veșnică” (Luca 10:28). Acestuia i-a fost ușor să ofere răspunsurile corecte, dar punerea în practică a respectivelor lucruri era o problemă în urmă cu 2.000 de ani și este în continuare o problemă pentru mulți dintre noi astăzi. Învățătorul legii voia să Îl prindă pe Isus în capcană și să se dea mare apoi cu toate cunoștințele sale. El a mai pus o întrebare: „Și cine este aproapele meu?” (Luca 10:29).

Întrebarea 8: Citește Luca 10:30-37. Cum ai rezuma ce a vrut să transmită Isus prin această ilustrație?

Luca 10:30-37

30. Isus a luat din nou cuvântul și a zis: „Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat și l-au lăsat aproape mort.

31. Din întâmplare, se cobora pe același drum un preot; și, când a văzut pe omul acesta, a trecut înainte pe alături.

32. Un levit trecea și el prin locul acela; și, când l-a văzut, a trecut înainte pe alături.

33. Dar un samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el și, când l-a văzut, i s-a făcut milă de el.

34. S-a apropiat de i-a legat rănilor și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han și a îngrijit de el.

35. A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangului și i-a zis: „Ai grijă de el, și orice vei mai cheltui îți voi da înapoi la întoarcere.”

36. Care dintre aceștia trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?”

37. „Cel ce și-a făcut milă cu el”, a răspuns învățătorul Legii. „Du-te de fă și tu la fel”, i-a zis Isus.

Sunt oameni în jurul nostru care au fost tratați nedrept. Am făcut noi tot ce putem pentru a-i ajuta?

Uneori pastorii, prezbiterii și membrii nu îi ajută pe cei care au nevoie de ajutor. Uneori cei de alte credințe pot manifesta mai multă bunătate decât noi față de oamenii în nevoie. Poate că noi vorbim despre bunătate, dar alții vin în întâmpinarea acelor nevoi ale oamenilor de care noi nu ne preocupăm. Dacă credința noastră are o oarecare valoare, trebuie să întindem mâna și să îi ajutăm pe cei în nevoie.

Isus a încheiat ilustrația samariteanului milos întrebând care dintre cei trei era adevăratul aproape al omului rănit. „În felul acesta s-a răspuns pentru totdeauna la întrebarea: «Cine este aproapele meu?». Hristos a arătat că aproapele nostru nu înseamnă numai cineva din biserică sau de credința noastră. Nu are nicio legătură cu deosebirile care țin de rasă, culoare sau clasă. Aproapele nostru este orice persoană care are nevoie de ajutorul nostru. Aproapele nostru este orice suflet rănit și zdrobit de vrăjmaș. Aproapele nostru este oricine este proprietatea lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 503).

Implică-te! Începe să te rogi zilnic și ulterior să faci bine cuiva diferit de tine. Accepți să fii de folos unei persoane de care nu îți place?

Implică-te și mai mult! Enumeră cel puțin trei nume de cunoștințe (neadventiste); identifică-le nevoile (emoționale, fizice, sociale) și gândește-te cum te poți implica personal pentru împlinirea acelor nevoi. Ce poți face practic pentru aceste persoane în săptămâna următoare? Pentru unele ființe greu încercate, o simplă vizită este de mare folos.

Vineri, 17 noiembrie

Un gând de încheiere

Citește Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, capitolul „Samariteanul milos”.

În zilele noastre sunt mulți oameni înfomețați, nevoiași și nedreptățiți. Tu îți poți face partea, indiferent cât de „mică” poate părea. Nu vom rezolva toate problemele lumii înainte de revenirea lui Isus. Dar, până

atunci, lucrarea noastră poate fi la fel de simplă ca ajutorarea cuiva care nu are suficientă mâncare sau poate consta în a ajuta un membru al bisericii care se confruntă cu nedreptatea.

„Faptele bune reprezintă roadele pe care ne cere Domnul Hristos să le aducem: cuvinte amabile, fapte de binefacere, de grijă și de afecțiune față de cei săraci, cei lipsiți, cei care suferă. Atunci când inima manifestă empatie față de inimile împovărate de descurajare și de durere, când mâna se întinde pentru a oferi celor în nevoie, când cei goi sunt îmbrăcați, când străinului i se oferă un scaun în casa ta și un loc în inima ta, îngerii vin foarte aproape și în cer vibrează o coardă care răspunde armonios. Fiecare act de dreptate, de milă și de bunăvoință produce o melodie în cer. [...] Fiecare faptă de milă față de cei lipsiți și suferinzi se consideră că este făcută față de Isus. Atunci când îi ajuți pe săraci, când manifesti empatie față de cei îndurerați și asupriți, când îi ești prieten orfanului, te afli într-o relație mai apropiată cu Isus” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 2, p. 25).
